

פרשת בהר

קירוב לבבות

בפרשתנו נאמר: "כי ימוך אחיך ומכר מאחוזתו וגו'" (ויקרא כה, כה), ומפרש האור החיים הק' (שם) את הפסוק הזה בדרך רמז כלפי הקב"ה, אשר על ידי עוונותיהם של ישראל נעשה הקב"ה כביכול מך, ובלשון האור החיים הק': "כי כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים".

חולשתם של ישראל בעבודת הבורא בדורות הקודמים גרמה למה שנאמר בהמשך הפסוק: "ומכר מאחוזתו", היינו שנמכר ביתו של הקב"ה - בית המקדש - ביד האומות ונחרב. וגאולת הבית מידי צרים תלויה בצדיקים, כהמשך הפסוק: "ובא גואלו הקרוב אליו וגאל את ממכר אחיו", כי הצדיקים הם הקרובים ביותר לה' כמו שכתוב: "בקרובי אקדש" (ויקרא י, ג), וכן נקראים אחים לה' כמו שכתוב: "למען אחי ורעי" (ח, בכק סילהת).

ובמה יהיה דבר זה? מפרש האור החיים הק': "והגאולה תהיה בהעיר (הצדיק) ליבות בני אדם, ויאמר להם: 'הטוב לכם כי תשבו חוץ, גולים מעל שלחן אביכם?! ומה יערב לכם החיים בעולם זולת החברה העליונה אשר הייתם סמוכים סביב לשלחן אביכם, הוא אלהי עולם ברוך הוא לעד'. וימאס בעיניו תאוות הנדמים, ויעירם בחשק הרוחני גם נרגש לבעל נפש כל חי, עד אשר יטיבו מעשיהם, ובזה יגאל ה' ממכרו".

ומדבריו הקדושים נמצינו למדים שכדי לזכות לבניין בית המקדש השלישי צריך להשתדל לקרב את ליבותיהם של עם ישראל לאביהם שבשמים, וקירוב זה נעשה על ידי שימאס בעיני עם ישראל את תאוות הנדמים, ויעירם בחשק הרוחני. והכוונה בזה היא, שכדי להצליח לקרב את עם ישראל לה' צריך להרחיק מהם את הרדיפה אחר תאוות החומר, והדרך היחידה להסיר מלב העם את החשק לחומרניות ותאוות העולם הזה היא רק על ידי שיקנו להם חשק רוחני בתמורת החשק הגשמי. במילים אחרות: צריך להציג לפני עם ישראל דרך רוחנית מליאה עונג ושמחה אמיתיים שיהיה בכוחה למשוך את ליבם מהחשק המגושם שבו הם שקועים לחשק רוחני.

וזוהי בעצם דרכה של תורת החסידות שהתגלתה בעולם על ידי מורנו הבעל שם טוב הק': להרעיף על עם ישראל שפע של אהבה וקרוב, וללמדם לעבוד את ה' וללמוד את תורתו ולקיים את מצוותיו מתוך עונג ושמחה, ומתוך הרגשה שיש להקב"ה תענוג מהם.

דרכו בקודש של מורנו הבעל שם טוב הק' היתה לאהוב כל יהודי בכל להט נשמתו, והוא גילה בעולם את מעלתו הנשגבה של כל יהודי, ושכל יהודי אהוב על הקב"ה ממש כאהבת אב ואם לבנם יחידם הנולד להם לאחר מאה שנות צפייה לפרי בטן, ושהקב"ה מתענג מכל מעשה טוב שיהודי עושה.

ולכן כשעשה הבעל שם טוב בשנת תק"ז עליית נשמה, ובין היתר הגיע גם להיכלו של משיח, ושאל אותו: 'סלועב הלגתתו בוט ש לעבה לש וכרד סרפתת רשאכ אוביש חישימה ול בישה 'ודובכ אובי יתמיא' ויפוצו מעינותיו חוצה. והיינו משום שדרכה של תורת החסידות להכניס חשק ועונג ושמחה בעבודת ה', ועל

ידי כן קל יותר לקרב את ליבותיהם של עם ישראל לאביהם שבשמים, וממילא מתקרבת הגאולה.

וחותם האור החיים הק' את דבריו בלשון חריפה: "ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב". כלומר, לעתיד לבוא תהיה תביעה קשה כלפי כל אותם גדולי ישראל שלא היה חפצם לעסוק גם בעבודת קרוב הלבבות על מנת להקים את השכינה הקדושה מעפר ולהחיש את בניין בית המקדש השלישי.

בדברים אלו נותץ האור החיים הק' את הדעה המשובשת שמציגה את כל אלו שעוסקים בעבודת קרוב הלבבות כ'עסקנים' בעלמא, כלומר בטלנים, ונותנת את כתר המלכות לאלו שפורשים מן הציבור ומתבודדים לעצמם על גבי הספרים.

כשיבואו אלו לאחר אריכות ימים לפני הקב"ה הוא ישאל אותם: 'מה עשיתם לכבודי?', וכשהם ישיבו שהם למדו את כל הש"ס, הוא שוב יטען כלפיהם: 'את זה עשיתם בשבילכם כדי להיקרא גאונים וכו', אך מה עשיתם לכבודי?', וכשהם יוסיפו לענות שהם כתבו חידושים וחיברו ספרים, שוב הקב"ה יחזור ויטען: 'את זה עשיתם בשבילכם כדי להתפרסם ולקבל כבוד, אך מה עשיתם לכבודי?', וכך הם יעמדו בבושה וכלימה לפני הקב"ה.

מי שאינו חפץ לעסוק בקרוב ליבם של עם ישראל מראה בעצמו שצערו של ה' ושכינתו על חורבן בית המקדש אינו מטריד אותו כלל, וכבודו של ה' לא חשוב בעיניו. ועל כן חובה קדושה היא על כל אדם להשתדל כפי יכולתו לקרב את עם ישראל לה', ואם זיכה אותו ה' לחכמה, ילמדה לאחרים ולא ישמור אותה רק לעצמו.

והעוסקים בזה הם הקרובים ביותר לה', כמו שכתב האור החיים על הפסוק: "ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד יהיו על בשרו" (ויקרא ו, ג), שרומז על "הניגשים אל ה'", המכניסים אמונת ה' ואחדותו בלב ישראל, והם יקירי אל עליון אשר אין דבר מפסיק בינו לבינם".

